

HARLEQUIN®

Kingitused

Chantelle Shaw

ERAKORDNE
TAASKOHTUMINE

Originaali tiitel:
Chantelle Shaw
Reunited by a Shock Pregnancy
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotoga paarist pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Hommik
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2019 by Chantelle Shaw
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10370419
ISBN 978-9949-82-496-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Ta ei tohiks siin olla! Mitte oma eksabikaasa pulmas.

Sienna Fisher vaatas rahvast pilgeni täis kirikus paaniliselt ringi ja mõtles, kas tal õnnestub põgeneda nii, et keegi seda tähele ei pane.

Ta jõudis järeldusele, et ei mingil juhul, ja süda langes saapasäärde. Ta oli kiilutud kirikupingil külaliste vahele ja tema kõrval istus väike tüdruk, keda ta oli nutmas näinud. Lapse mure oli äratanud tema emaliku instinktid, ta oli tüdrukul käest kinni võtnud, läbi käärkambri kirikusse toonud ja otsinud üles tänuliku ema, kes nüüd teisel pool tütart istus.

Orel alustas Händeli „Seeba kuninganna saabumist“ ning laeni kajavate helide saatel käis kirikusse kogunenud rahvahulgast läbi sahin. Kõikide pilgud pöördusid välisukse poole, et pruudile esimene pilk heita. Ainult Sienna vaatas otse enda ette ja nägi vaid Domenico De Conti laiu õlgu. Tegemist oli mehega, kellega ta oli siinsamas kirikus kümme aastat tagasi abiellunud.

Nico kõrval seisis tema noorem vend Daniele. Mõlemad mehed olid pikad, aga Nico oli hea kolm tolli Dannyst pikem. Viieaastasele vanusevahele vaatamata olid vennad alati väga lähedased olnud ja Sienna ei imestanud, et Nico oli Danny taas oma isameheks valinud – täpselt nagu *nende* pulmas.

Kui Nico pead pööras, jäi Siennal hing kinni. Ta oli eeldanud, et mehe pilk pöördub pruudile, aga tema silmad oli sihitud otse *Siennale*, justkui oleks mingi kuues meel Nicot eksabikaasa kohalolust teavitanud. Sienna istus küll kiriku teises otsas, aga mehe šokk oli sinnani näha. Laia ääreaga kübar ei varjanud nägu ilmselt nii hästi, kui ta oli lootnud, aga ta polnud kavatsenud nii kauaks kohale jääda, et Nico teda tähele paneks. Ta polnud soovinud muud, kui visata viimane pilk mehele, kellesse ta kunagi hullupööra armunud oli, aga kes ta siis reetis ning tema südame murdis.

Sienna polnud kavatsenud kirikusse sisse tulla, ja kui Nico ja Danny ennist saabunud olid, peitis ta end hauakivi taha. Nico kirg kiirete autode vastu polnud ilmselt lahtunud, sest ta saabus pulma läikivas hõbedases sportautos. Sienna oli jälginud, kuidas vennad paar minutit vikaariga juttu ajasid ja siis kirikusse kõndisid, ning tahtnud seejärel lahkuda, kuid kuulis siis lapse nuttu.

Ta oli kirikusse sattunud vaid õnnetu juhuse tõttu. Ta läks paanikasse ja süda hakkas puperdama. Ta oli Nicost liiga kaugel, et näha mehe silmi, mis teda laserkiirtena kõrvetasid, kuid ta teadis, et need olid erisised kui pilvitu taevas, mis suvepäevadel heinamaa kohale laotus. Oma inglasest emalt oligi ta pärinud vaid need silmad ja imelise kehaehituse, aga ülejäänu, tahapoole kammitud peaaegu süsimustad juuksed, lõuga varjutav must habemetüügas ja oliivkollane nahk vihjasid itaalia päritolule.

Kümme aastat tagasi oli Nico olnud poisilikult kena peigmees. Nüüd oli ta kolmekümnendate keskel, näojooned rohkem lihvi saanud ja omandanud täiuslikkuse. Ta oli lausa patuselt kaunis ja elegantne hall sabakuub ei suutnud varjata ta sitkes ja teraskõvas kehas varjuvat jõudu.

Sienna rebis Nicolt pilgu lahti ja oli vapustatud, et mees talle endiselt säärast mõju avaldada suutis. Nad olid lahutanud kaheksa aastat tagasi ja põhjus, miks Sienna täna kirikusse tuli, oli tõestada endale, et on Nicost üle saanud. Ta jäi südame värisedes ootama, millal mees ta välja viskab. Kindlasti kästakse kohanäitajal ta kirikust minema toimetada.

Väljavaade, et kogu koduse Yorkshire'i küla rahvas tema alandust pealt näeb, pani põsed roosatama. Kuigi eriti palju kohalikke ta Much Matchami kenas Püha Augustinuse kirikus ei silmanud. Ta oletas, et enamik kõrgseltskonna pulma kogunenud rahvast oli kohale sõitnud Londonist või Veronast, kus asus Nico hotelliketi ja puhkuseäri peakontor.

Tahtmatult läks ta pilk tagasi Nico ohtlikult veetlevale näolapile ja keha kõrvetas kuum särin ning iha, mida ainult Nico äratada suutis. Veelgi rohkem segadust tekitas Siennas teda järsku tabanud vihane armukadedus. Mees oli *tema oma*, hüüdis hääl ta peas. Aga paari minuti pärast kuulub Nico ühele teisele naisele. Ootamatult kerkisid ta silmi kuumad pisarad. Lõpuks pööras Nico pilgu kõrvale ja vaatas kiriku vahekäigu lõppu, kus pruut sisenemist ootas.

Sienna teeskles, et uurib kohanäitaja antud laulu-
lehte, aga ta käed värisesid. „Me oleme natuke hiljaks
jäänud,“ oli kohanäitaja öelnud ega lasknud Sien-
nal vahele segada ning selgitada, et tegelikult pole ta
pulmakülaline. „Kas te olete pruudi või peigmehe
poolt?“

„Peigmehe vist, aga...“

„Istuge, palun, siia.“ Kohanäitaja oli ta sõna otse-
ses mõttes pingile istuma surunud ning nüüd oli ta
lõksus ning pidi pealt vaatama, kuidas eksabikaasa abi-
ellub ülipeenes pruutkleidis haldjaliku olevusega, kes
oli altari ette Nico juurde jõudnud.

Ainult et see polnudki Nico, vaid tema vend, kes
pruudi kõrval seisis.

„Me oleme kogunenud täna Isa, Poja ja Püha Vaimu
nimel Jumala palge ette, et olla tunnistajaks Daniele ja
Victoria abielule,“ sõnas vikaar monotoonse häälega.
See oli Danny pulm! Sienna oleks justkui puuga pähe
saanud. Talle meenus eelmine nädalavahetus, kui ta oli
käinud Yorki vanadekodus, kuhu tema üheksakümne-
aastane vanaema Rose Fisher poolteist aastat tagasi
kolinud oli.

„Mulle tuuakse igal nädalal Much Matchami koha-
lik ajaleht ja ma lugesin sealt suure üllatusega, et sinu
abikaasa hakkab uut naist võtma,“ oli vanaema Rose
teed juues ja lusikakooke mugides kommenteerinud.

Sienna, kellel uudise peale südame alt õõnsaks
tõmbas, asetas tassi alustassile tagasi nii kohmakalt,
et õrn portselan kolksus. „Ma ei näe ühtegi põhjust,
miks mu eksabikaasa ei võiks uuesti abielluda,“ oli ta

rahulikult lausunud. Aga vanaema ta ära ei petnud ja too oli teda terava pilguga õnnistanud. „Eks tal vist on vaja naist, kes aitaks tal Sethbury Halli juhtida ja kingiks talle... pärija.“ Sienna tundis, kuidas valu hinge puges. Tema võimetus lapsi saada oli asi, millele ta püüdis mitte mõelda; samasugune tabuteema oli beebi, kelle ta mitme aasta eest kaotanud oli.

„Kellega Nico abiellub?“ Ta proovis anda häälele ükskõikset kõla, aga võttis vanaema Rose'i käest ajalehe, lasi silmadel kiiresti üle sündide, surmade ja abiellumiste veeru lennata ning leidis üles teate preili Victoria Haringtoni ja härra Domenico De Conti abiellumise kohta, mis pidi toimuma kümnendal juunil Much Matchami püha Augustinuse kirikus. Pilti juures ei olnud ja nüüd, kui Sienna vaatas, kuidas Danny pead pööras ja pruudile naeratas, arvas ta, et küllap oli ajaleht De Conti vendade nimed sassi ajanud.

Ülejäänud pulmatseremoonia kulges kui udu sees ning lõpuks kuulutas vikaar Daniele ja Victoria meheks ja naiseks. Värske abielupaar kõndis mööda vahekäiku ukse poole ja külalised valgusid nende järel kirikust välja. Sienna, kes soovis märkamatult minema hiilida, liikus käärkambri suunas.

„Sienna? Mida *sina* siin teed?“

Siennal oli peaaegu õnnestunud käärkambri ukseni jõuda, kui piinavalt tuttav hääl ta seisatama sundis ning vere soontes kuumama löi. Nico kähe hääl oli tal alati põlved nõrgaks võtnud. Tal ei jäänud üle muud, kui sellest üle olla. Ta ajas õlad sirgeks ning pöördus, et Nicoga vastamisi seista.

„Tere, Nico.“ Kas see hingetu, seksikas hääl kuulus tõesti talle? Sienna vandus vaikselt ja punastas, kui nägi mehe läbitungivates silmades kelmikalt aasivat pilku. Nico vaatas Siennat, nagu kuuluks naine veel talle, ja nende ühist minevikku arvestades oli see täiesti kohatu. Sienna tundis rinnanibudes teravat, peaaegu valusat surinat ja ta teadis vaatamatagi, et kollase siidkleidi alt paistsid tema reeturlikult kikkis rinnad kaugele ära.

Ta oli meelega valinud suvise riietuse: kollaste lilledega kaunistatud valge kübara, kreemikad stiletod ja sellega sobiva käekoti, et jätta inimestele endast mulje kui ühest kiriku ümber sagivast pulmakülalisest. Nico kiskjaliku pilgu all adus ta järsku teravalt, kui tihedalt kleit rindade ja puusade ümber liibus ning millist meelilisust keha ümber olev siidkangas temas äratas.

Lähivaates oli Nico mõju veelgi tapvam. Tema juustes, mis olid tumedad kui öö, tantsiskles kirikuaknast sisse tungiv päikesevihk ja rõhutas ta näo teravaid nurki. Ta lõhnas jumalikult. Sienna ninna kandusid habemeajamisvedeliku karged nüansid ja veel midagi, mis oli äratuntavalt mehelik ja Nicole nii omane. Siennale meenus keelatud mälestus Nicost, kes pärast armatsemist sassis voodilinadel lamaskles. Tema tumedatel rinnakarvadel olid pärlendanud higi- piisad ja kui ta Sienna tagasi enda peale tõmbas, oli ta riist uuesti kõvaks läinud.

Abielu alguspäevadel ei suutnud nad teineteisest käsi eemal hoida ja nende kiring oli plahvatuslik. Aga nii oli see enne, kui Sienna lapse kaotas ja seksi hak-

kasid dikteerima ovulatsioonigraafikud, sest Sienna soov uuesti rasedaks jääda oli muutunud kinnisideeks ja nende suhtesse kiilu löönud.

Milline idiootsus oli täna siia tulla, mõtles Sienna süngelt. Parem, kui ta poleks meest uuesti näinud. Nii oleks parem ta rumalale südamele, mis nende vahel olnut ikka veel kibedasti taga nuttis, kuigi ratsionaalselt mõeldes teadis ta, et see polnud muud kui romantiline unistus. Aga Nico pilk oli nii avameelne, et ta seda varem ettegi kujutada ei suutnud. Mehe toores seksapiilsus oli lummas ning teda kohutas, et mees talle ikka veel niimoodi mõjus.

„Sienna.“ Nico kannatamatu hääl tiris ta tagasi oleviku ja praeguse piinliku olukorra juurde. „Pulmakülaliste nimekirjas ma su nime ei näinud,“ kibrutas mees kulmu. „Danny oleks mulle kindlasti maininud, et sind pulma kutsus.“

„Ma... eee...“ Ta tundis, kuidas nägu kuumas. „Ma lugesin kohalikust ajalehest, et Danny abiellub püha Augustinuse kirikus. Kirik on avalik ruum ja igaüks võib minna seal toimuvale laulatusele. Ma tahtsin Dannyt ja tema värsket kaasat õnnitleda.“

Nico tõmbas silmad vidukile. „Veider, kuidas sa teadsid, et tegemist on mu venna pulmadega? Kohalik leht ajas kuulutuses meie nimed sassi.“

„Vanaema ütles mulle.“ Sienna ristis selja taga sõrmed, nagu ta väikeste süütute valedes puul ikka tegi. „Rose suhtleb endiselt sinu vanaemaga, ja kui nad viimane kord juttu ajasid, mainis Iris Danny pulmi.“